

„Pokój na Ziemi zaczyna się w nas samych”

**Biblioteka szkolna zaprasza na wystawę książek
przygotowaną z okazji Międzynarodowego Dnia
Pokoju obchodzonego 21 września.**

**Zachęcamy do zapoznania się z prezentacją wybranych wartościowych
książek dla dzieci i młodzieży.**

Seria: Wojny dorosłych - historie dzieci

Joanna Papuzińska, Maciej Szymanowicz,

Asiunia, 2011, wiek 7+

Asiunia - Joanny Papuzińskiej to książka autobiograficzna. Wojenne wspomnienia niosą cierpienie, smutek i strach dziecka, które wiele lat później opowie swoją historię. W opowieści Joanny Papuzińskiej pojawiają się szczegóły, na jakie zwrócić uwagę może tylko dziecko, a które zapadły mu w pamięć już na zawsze – chociażby wspomnienie dotyczące dwóch zsuniętych ze sobą foteli, na których Asiunia musiała spać u jednej z „cioc” i które pierwszej nocy rozjechały się, a dziewczynka zleciała na podłogę.

Ale potem ciocia zawsze związywała im na noc nogi sznurkiem i już nie spadałam.

Mała narratorka opowiada o tym, czym faktycznie stała się dla niej wojna - niemożnością zrozumienia, dlaczego nie może już pić ze swojego kubeczka na mleko, dlaczego musi spać w cudzej pidżamie. Asiunia opowiada małym czytelnikom o zupie z fasoli czy kawie z żołądźmi, w ten sposób odślaniając im kwestię dojmującego głodu oraz braku ciepłych ubrań - problemy dla większości dzieci już na szczęście obce.

Seria: Wojny dorosłych - historie dzieci

Renata Piątkowska, Maciej Szymanowicz,

Wszystkie moje mamy, 2013, wiek 7+

„*Wszystkie moje mamy*” Renaty Piątkowskiej to opowieść o dzieciństwie pana, Szymona Bauma, którego do dziś, mimo, że jest już osobą w podeszłym wieku, nadal prześladają obrazy z czasów II wojny światowej. Szymek stracił tatę, którego Niemcy po ulicznej łapance wywieźli do obozu. Nigdy więcej już go nie zobaczył. Następnie spadająca z nieba bomba zabrała mu dom. Wraz z mamą i starszą siostrą trafił do cioci, ale i tu nie dane im było na dłużej zagrzać miejsca. Wkrótce powstało getto, do którego trafiły wszystkie żydowskie rodziny. Szymek poczuł nie tylko przejmujące do szpiku kości zimno z braku opału, ale także co oznacza budzić się i zasypiać z pustym brzuszkiem. Najważniejsze było dla niego, że nadal byli razem. Choć i to miało się niedługo zmienić... I wówczas w jego życiu pojawia się siostra Jolanta, która pewnego dnia pomogła mu opuścić getto. Szymek przestał być Szymkiem – stał się Stasiem, później Maćkiem... Miał prawdziwą mamę, ale również mamę

Jolantę, Marię, Annę i Polę, siostrę swojego taty, która przygarnęła go po zakończeniu wojny stając się tym samym jego ostatnią mamą.

Losy małego Szymka Bauma to przykładowa historia jednego z bardzo wielu dzieci, które uratowała Irena Sendlerowa (pseudonim „Jolanta”) wyprowadzając je z getta i umieszczając po aryjskiej stronie w przybranych rodzinach, sierocińcach i klasztorach. Pani Irena zawsze powtarzała, że „**Kto ratuje jedno życie – ratuje cały świat**”. Sama ocaliła tych światów 2500. Dzięki posiadanej przepustce pracownika do zwalczania chorób zakaźnych w getcie, mogła praktycznie bez większych przeszkód przekraczać jego granice. Pomagała komu tylko mogła szmuglując jedzenie, leki, a nawet ubrania dla potrzebujących, za każdym razem ryzykując własne życie. W 1965 roku izraelski instytut Yad Vashem uhonorował ją medalem Sprawiedliwych wśród Narodów Świata. Odznaczono ją również Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski, Krzyżem Komandorskim z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski i Orderem Orła Białego. Z rąk Kanclerza Międzynarodowej Kapituły Orderu Uśmiechu Marka Michalaka otrzymała Order Uśmiechu. Irena Sendlerowa zmarła 12 maja 2008 roku pozostawiając nam przesłanie „**Dopóki będę żyła, dopóki mi sił starczy, zawsze będę mówiła, że najważniejsze na świecie i w życiu jest Dobro.**”

Seria: Wojny dorosłych - historie dzieci

Dorota Combrzyńska - Nogala, Joanna Rusinek,

Bezsenność Jutki, 2012, wiek 7+

Bezsenności Jutki Doroty Combrzyńskiej – Nogali, to historia Jutki mieszkającej w łódzkim getcie z dziadkiem Dawidem i ciotką Esterą. Każdy dzień to walka o przetrwanie, o zdobycie czegoś do jedzenia, dzięki czemu choć na jakiś czas dałoby się złagodzić dojmujące burczenie w brzuchu, dożyć kolejnego dnia. Pocięgą dla dziewczynki są nocne rozmowy z dziadkiem, który opowiadając wnuczce przeróżne historie stara się odciągnąć jej myśli od ponurej, przerażającej rzeczywistości, która ich otacza. Wolny czas Jutka spędza na zabawie z innymi dziećmi przebywającymi w getcie, m.in z Joskiem, który jest jej najbliższym kolegą. Zaprzyjaźnia się także z gawronem, którego otacza opieką oraz miłością. I tylko czasami spogląda za płot, a widząc tam normalnych ludzi, zwykłe budynki, zastanawia się, czym ona się różni od nich wszystkich, dlaczego oni są wolni, a ją wraz z bliskimi zamknięto w tym okropnym miejscu. Nie wie jeszcze, że najgorsze dopiero przed nią... że Niemcy zorganizują już niedługo tzw szperę...

Seria: Wojny dorosłych - historie dzieci

Paweł Beręsewicz,

Czy wojna jest dla dziewczyn?, 2010, wiek 7+

Czy wojna jest dla dziewczyn? Takie pytanie pewnego dnia zadaje Elka swojemu tacie. W odpowiedzi słyszy, że wojna nie jest ani dla chłopców, ani dla dziewczynek, w ogóle dla żadnego dziecka. Niestety Ela nie zdążyła podzielić się tą wiedzą ze swoim kolegą Antkiem, który podczas wakacji twierdził, że wojna nie jest dla dziewczyn. Wybucho II wojna światowa, która wszystko zmienia. Nagle tata musi stanąć w obronie kraju wraz z innymi mężczyznami, a mama, która była lekarką, od teraz ma pełne ręce roboty. Kolejne dni, tygodnie, miesiące uczą Elę, jak ważne jest dochowywanie sekretów, zwłaszcza tych najpoważniejszych tajemnic, uważanie na wypowiedane słowa oraz by nie ufać obcym

panom, gdyż wśród nich można spotkać wilki w owczej skórze. Nawet dotychczasowa kryjówka w ramionach kochającej matki nie jest już wystarczającą ochroną, nie kiedy dookoła umierają sąsiedzi, a źli panowie zabierają ze sobą niewinnych ludzi, by ci już nigdy nie mieli powrócić do swych bliskich. I przychodzi taki dzień, kiedy przychodzą również po jej mamę...

„Czy wojna jest dla dziewczyn?” Pawła Beręsewicza to historia prawdziwa, oparta na wspomnieniach ponad osiemdziesięcioletniej dziś dr Elżbiety Łukaszczyk, niegdyś Eli Łaniewskiej posługującej się w późniejszym okresie pseudonimem „Czarna Elka”. Książka została napisana w taki sposób, aby była czytelna i w pełni zrozumiała dla małych dzieci, w wieku wczesnoszkolnym.

Seria: Wojny dorosłych - historie dzieci

Michał Rusinek, Joanna Rusinek,

Zakłęcie na "w", 2011, wiek 7+

„Zakłęcie na „w”” to historia oparta na wspomnieniach ponad osiemdziesięcioletniego Włodzimierza Dusiewicza, którego wojna zaskoczyła, gdy miał akurat rozpocząć naukę w klasie trzeciej szkoły podstawowej i miał zaledwie osiem lat. Jego tata zginął, a Włodek był z tego powodu na niego zły, gdyż już nigdy nie spełni obietnic, które mu złożył przed śmiercią. Cały świat utracił kolory. Nagle wszystko dookoła zrobiło się czarno-białe, jak na starej fotografii, a wszyscy dookoła na wspomnienie słowa „wojna” ścisali głos – zupełnie jakby to było jakieś zakłęcie, którego nie wolno wymawiać.

Kiedy był nieco starszy, wraz z kolegami wstąpił do Szarych Szeregów, by wspomóc działania podziemnej armii. To wtedy zrozumiał, że wojna to również takie zakłęcie, które powoduje, że nawet najdzielniejsi chłopcy płaczą. W tym czasie dostawał najróżniejsze zadania, które momentami wydawały mu się nudne. Dopiero po wojnie zrozumiał, że część z nich była naprawdę ważna i że gdyby wówczas wiedział, co dokładnie robił, groziłoby mu wielkie niebezpieczeństwo.

Wszystko, co zostało opowiedziane w książce, jest prawdą, choć stanowi zaledwie skrót tego, jak wyglądało życie w czasach niemieckiej okupacji i co przeżył wówczas pan Włodzimierz.

Marcin Szczygielski,

Arka czasu, 2014, wiek 8+

„Arka czasu” to magiczna opowieść o sile miłości i przyjaźni, o strachu, dziecięcych marzeniach i niezliczonych przygodach. Najważniejszym przesłaniem, które niesie, jest pamięć o przeszłości, która ma wpływ na teraźniejszość i przyszłość. Warto pamiętać o tym co wydarzyło się kiedyś, żeby w przyszłości nie popełniać tych samych błędów...

Dziewięcioletni Rafał wraz ze swoim Dziadziem, utalentowanym skrzyptkiem mieszka w warszawskim getcie. Chłopiec uwielbia czytać książki, a jedynym miejscem w do którego może chodzić sam jest biblioteka. Pewnego dnia pani bibliotekarka podsuwa mu do przeczytania „Wehikuł czasu” H. G. Wellsa. Chłopca bardzo zaintrygowała wizja świata z przyszłości oraz bohaterowie książki, Elojowie i Morlokwie. Gdy ulica, na której mieszka Rafał, zostaje wyłączona z terenu getta, obaj z dziadkiem muszą wyprowadzić się z wcześniej

zajmowanego mieszkania. Udaje im się znaleźć nowe, ale starszy pan zdaje sobie sprawę, że likwidacja getta to tylko kwestia czasu. Postanawia sprzedać skrzypce, a za zdobyte pieniądze pokryć koszty ucieczki Rafała z Dzielnicy. Niestety, docelowa kryjówka chłopca zostaje odkryta, a on trafia do warszawskiego zoo. Ogród ma być jego tymczasowym azylem. Po kilku dniach wychodzi ze swojej kryjówki i przemierzając uliczki zoo, w zaroślach odkrywa tajemniczą maszynę. Po oględzinach pojazdu, chłopiec zdaje sobie sprawę, że to wehikuł czasu opisany w książce Wellsa. Chcąc uciec przed zbliżającymi się niemieckimi żołnierzami, wyrusza w podróż w przyszłość. Ląduje w warszawskim ogrodzie zoologicznym w 2013 roku. Zaprzyjaźnia się tam ze swoją równoletką Aśką, ale w wyniku nieszczęśliwego wypadku, traci przytomność i budzi się znów w roku 1942. Odnajdują go Lidka i Emek, którzy już dłuższy czas ukrywają się w zoo. Pomagają Rafałowi powrócić do zdrowia, razem przeżywają kilka niezwykłych przygód, a także budują arkę, którą zamierzają uciec aż do Gdańska. Czy im się to uda? Czy Rafał odnajdzie Dziadzia? Czy podróże w czasie są możliwe? O tym przekonajcie się sami.

Seria: Wojny dorosłych - historie dzieci

Barbara Gawryluk

Teraz tu jest nasz dom, 2016, wiek 7+

Romek i Mikołaj to mali chłopcy, którzy musieli wraz ze swoją rodziną uciekać z Doniecka przed okrutną wojną. Mają młodszą siostrę Natalkę. Nasi bohaterowie próbują zaaklimatyzować się w nowym otoczeniu, choć przeraża ich szkoła i koledzy nie rozumiejący ich zachowania. Nikt im tego nie ułatwia. Tęsknią za dziadkami, za niebieskim rowerem, za pozostawionymi w kraju przyjaciółmi.

Wstrząsająca opowieść o traumatycznych dniach podczas wojennych działań na Ukrainie, o wcale niełatwej decyzji dotyczącej ewakuacji i szoku po przyjeździe do obcego kraju.

Wstrząsająca, ale zarazem napawająca optymizmem i dająca wiarę w ludzi.

Na końcu książki, autorka opowiada o genezie swojego opowiadania. Jest to lektura oparta na faktach. Taka rodzina istnieje naprawdę i dziś, dzięki Fundacji Anny Dymnej, ma się dobrze, a zaczynając swoje życie w polskich realiach powoli zapomina tragicznych przeżyciach.

Seria: Wojny dorosłych - historie dzieci

Liliana Bardijewska

Kot Karima i obrazki, 2016, wiek 7+

Niełatwo być kotem Karima. Trzeba przepłynąć morze, wspiąć się na najwyższą górę i przewędrować pół świata. Trzeba być mądrym i odważnym. Taki jest właśnie Biss, kot Karima. A kim jest Karim? Syryjskim chłopcem, który ucieka przed wojną z małym kociakiem w kieszeni.

Kiedy dotrą do Polski, Biss przeżyje wiele zabawnych przygód. Tutaj pozna też nowych przyjaciół – mysza Akysza, muchę Kluchę i chomika Migmiga, którym opowie o swojej niezwykłej wędrówce. A Karim ją namaluje na siedmiu obrazkach